

De koorts van de catwalk

Met een bejubelde zomercollectie maakte de Belg Christian Wijnants een geslaagd debuut tijdens afgelopen modeweek in Parijs. Fotograaf Michel Vaerewijck volgde voor ons de jonge ontwerper tijdens zijn eerste stappen op de catwalk.

**Tekst Michel Vaerewijck |
Foto's Michel Vaerewijck en Yana Hovsepyan**

ETIENNE TONDOIR

Langbenige modellen, nerveuze assistenten en meeglurende fotografen: in de bijenkorf backstage weet iedereen perfect wat hem te doen staat.

Ik koester grootse verwachtingen van de modewereld. Een decadent *AbFab*-universum waar een wereldvreemde couturier vanachter een wufte zonnebril chaotische gebaren maakt. Waar geslachtloze meisjes en jongens nog nasnuivend uit ranzige toiletten strompelen terwijl er wodka en champagne wordt aangevoerd. Maar niets hiervan weerklinkt in *Christians* stem. Geen spoor van exuberantie of verbale uitsluiers aan de telefoon. Met een vriendelijke zakelijkheid maakt hij duidelijke afspraken over onze ontmoeting. Op de koop toe ligt er de volgende ochtend een overzicht van het Parijs-programma netjes uitgeschreven in mijn e-mail.

Ik word in het trendy stadsdeel *Le Marais* verwacht om de voorbereidingen op het eerste defilé van Antwerpens jongste talent te volgen. Christian staat in de showroom met zijn generale staf. Een paar stylisten, bevriende pr-mensen en intimi die allen de handen uit de mouwen steken om de jonge belofte bij te staan. Een Babels gezelschap dat met zijn gemengde herkomst een bloemlezing van mijn oude schoolatlas lijkt. Christian loopt simultaan twee talen sprekend en de gsm aan het oor gebonden de showroom in en uit. Met zachte stem geeft hij zijn bevelen en laatste wegbeschrijvingen. In de kelder waan ik me even in een Hongkongse sweatshop: Aziatische meisjes staan gebogen over de naaimachines terwijl jongens de trappen op- en afhollen met hun armen vol kleurige stoffen en accessoires. Mama Wijnants, die achteraan de laatste spullen uitpakt, houdt een oogje in het zeil. Het is *Christians* enthousiaste *inner circle* die op licht chaotische wijze het uitvoerend deel van de voorbereidingen op zich neemt.

Christian blijft rustig en gefocust op zijn taak als orkestleider: zijn eerste sprong in de harde modestad is duidelijk niet lichtzinnig aangepakt.

Een paar modellen uit Parijse bureaus komen zich op de valreep aanbieden. De meeste meisjes werden al een week eerder in Antwerpen gekozen. Jongedames die Christian op straat had aangesproken, aangevuld met enkele professionals. Een gemengde cast van ervaren catwalkloopsters en dilettante schoonheden met verwonderde blikken. De verschillende ontwerpen worden nu aan één bepaald model gekoppeld. Ieder krijgt zo haar stukken toegewezen. Ter plekke gemaakte foto's dienen als geheugensteun, want morgen zal er geen tijd meer zijn voor improvisatie.

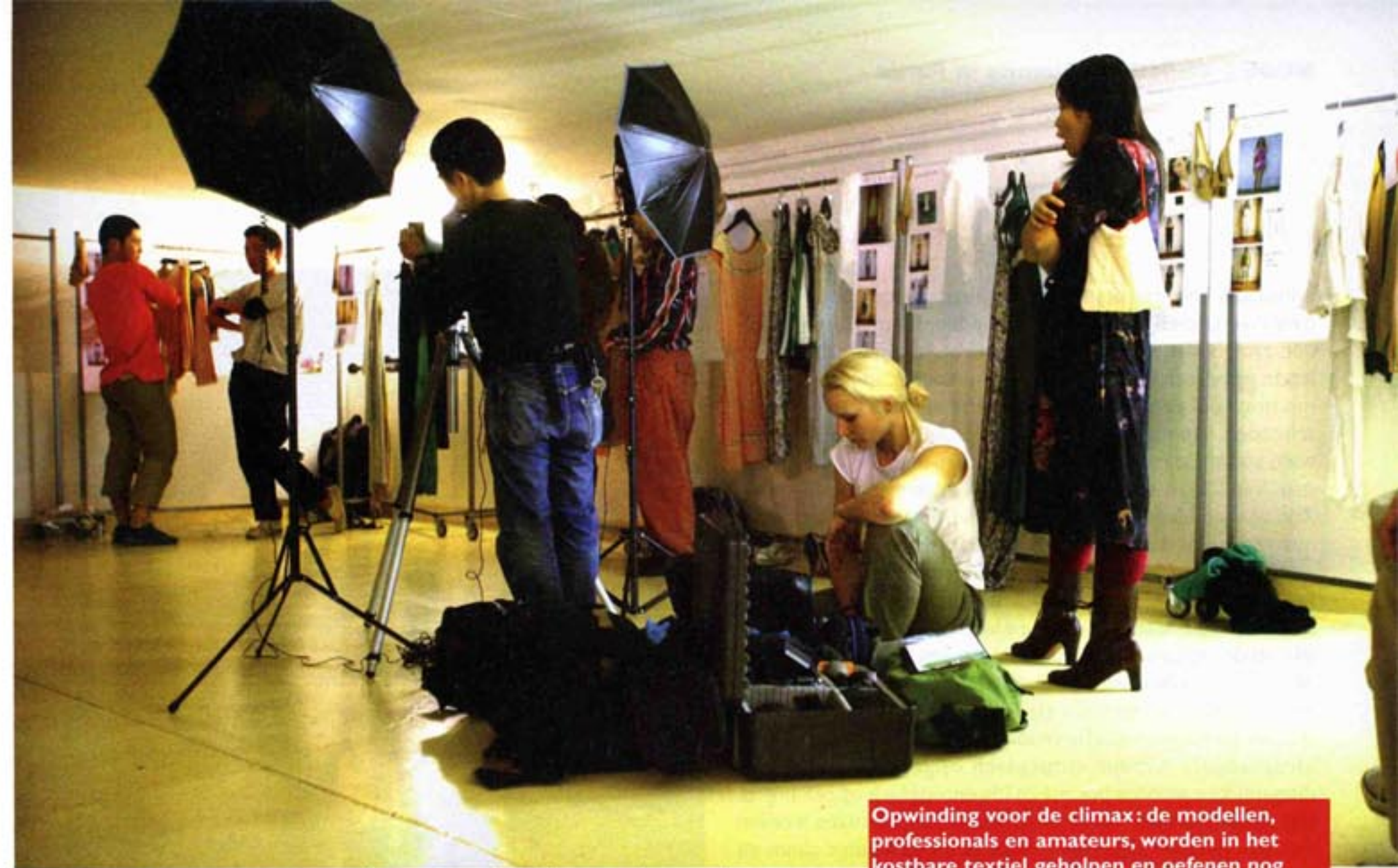
Op de drempel van de showroom zitten enkele vrienden een sigaretje rollend te genieten van het nachtelijke straatleven. Even verderop hangen clochards op een bankje te ruziën om een fles. Met hun beroekte stemmen zingen ze liedjes die recht uit een *Best of France*-cd kunnen komen. Het wordt laat en terwijl Parijs inslaapt, werken Christian en zijn medewerkers nog even door.

Moulin Rouge

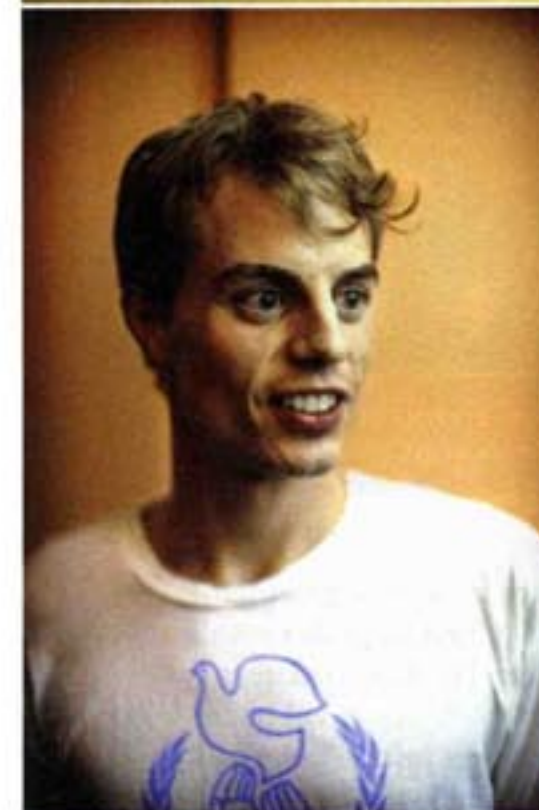
De *Espace Wagram* zou het decor van de *Moulin Rouge*-film kunnen zijn. Lange gangen omzoomd met gouden palen en galonkoord tonen de weg. Marmeren trappen en zwaar gesculpteerde ornamenten bouwen de theatrale sfeer verder op. In de schaduw van de *Arc de Triomphe* is dit zalencomplex zich nog

Christian Wijnants schouwt zijn troepen — de foto's dienen als geheugensteuntje —, terwijl in de kelders naaisters de laatste retouches aanbrengen aan zijn ontwerpen.

Opwinding voor de climax: de modellen, professionals en amateurs, worden in het kostbare textiel geholpen en oefenen nog snel hun passen voor de zaal volloopt.

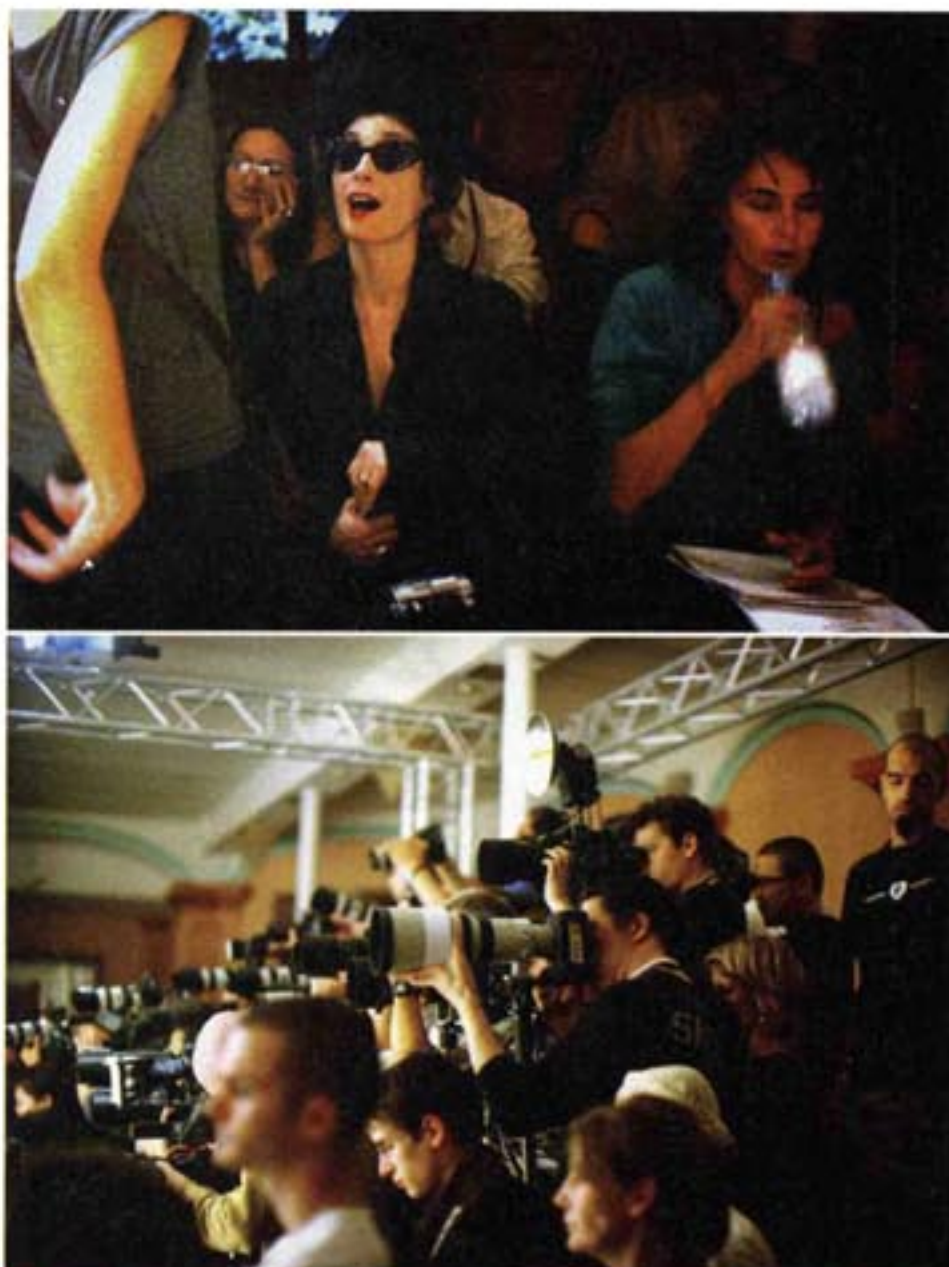
► volop aan het opmaken voor de glamoureuze shows die er over enkele uren horen plaats te vinden. Lang de muur worden grote videoschermen aangebracht. Mannen met uitpuilende gereedschapsgordels klimmen moedig op hoge ladders om nog snel een paar lampen aan te sluiten. Op de brede schouders van roadies wordt de opgerolde looper aangevoerd, waar straks de crème van de modepers overheen zal schrijden. Van Christian en zijn gevolg is echter nog geen spoor. Zijn zaal en kleedkamer zijn maagdelijk leeg. Met een goed uur vertraging komen de eerste medewerkers aan. Beladen met amorfe stoffen, strijkplanken, kapstokken en zware koffers. In een mum van tijd wordt de grote kleedruimte gevuld met bruisende activiteit. In samenspraak met Christian komt stilaan de organisatie op gang. Als in een bijenkorf die voor de buitenstaander een onoverzichtelijke bedrijvigheid vertoont, speelt ook hier ieder zijn rol en worden voor de onverwachte problemen snelle oplossingen geïmproviseerd. De kleerhangers worden strategisch opgesteld, en de kledingstukken worden per set en chronologisch opgehangen. Het strijkijzer staat warm en de laatste aanpassingen worden snel met de hand uitgevoerd. Waar ik nu toch enige chaos en een hyperkinetische designer verwacht, blijft Christian tot mijn verbazing heel rustig en gefocust op zijn taak als orkestleider. Nu wordt het duidelijk dat zijn eerste sprong in de harde modestad niet lichtzinnig aangepakt is.

„Un giant-menu avec de l'eau”, bestelt Christian. Met zijn frisse jongensachtige verschijning vermoed ik dat dit niet meteen deel uitmaakt van zijn dagelijks dieet. En terwijl mama de broodjes om de hoek gaat halen, komt de glunderende papa met een minibusje vol mooie meisjes aan. De files hebben even voor stress gezorgd. Maar nu de modellen uit Antwerpen eindelijk zijn aangekomen, kan er meteen met de make-up gestart worden.

De catwalk kent één trede die uitmondt op een geboende vloer. Zelfs voor de door de wol geverfde modellen een mogelijke valkuil.

De repetitieve drum van een clubmix uit de jaren tachtig dreunt intussen met volle kracht door de zaal. Banken worden aangevoerd terwijl de bezem de laatste sporen van de vorige show bijeenveegt. De schuchtere gelegenheidsmodellen verkennen het terrein. De catwalk kent één trede die uitmondt op een geboende vloer. Zelfs voor de door de wol geverfde modellen een mogelijke valkuil. „Ik zou wel een tukje kunnen doen”, knipoogt Christian in deze wervelstorm van activiteit. Twee paar onwezenlijk lange benen lopen onder hun schijnbaar zorgeloze eigenaars door de zaal. De dressingassistente die er rondzoemt, wordt in hun schaduw kort en lomp.

Half geschminkte modellen oefenen op het ritme van de muziek hun pasjes in. Onder leiding van een choreografe worden de novicen zwaar gecoacht in hun prille schrijden. Geen lippizanersteps noch heupgewieg. Meisjesachtige elegantie zonder overacting is de opgelegde stijl die bij het concept van de ontwerper hoort. Nu nog in hun jeans en sneakers, maar dadelijk op naaldhakken en gehuld in kostbaar textiel.

Geen detail zal deze sterjournalistes en fotografen straks ontgaan: hier worden carrières gemaakt of gekraakt.

De temperatuur stijgt

Een half uur voor de show valt er in de zaal geleidelijk een geladen stilte. De banken staan afgelijnd langs de catwalk en alle zitplaatsen zijn voorzien van een brochure. Iedereen is in de cabine, de plaats die zich in het modejargon wil onderscheiden van de naar testosteron en zweet ruikende voetbalkleedkamer. Modellen in ondergoed laten de laatste hand aan de make-up leggen, assistenten doen nog een snelle retouche. Twee tv-ploegen filmen het drukke spel en enkele voyeuristische fotografen profiteren van de onbeschermd toestand van de modellen. In deze commotie behoudt Christian zijn sereniteit en geeft enkele interviews weg. Zijn kalmte blijft opvallend en straalt af op zijn medewerkers, die hun opwindende weg naar de naderende climax amper kunnen verbergen.

Op het einde van de catwalk staat het fotografenpodium. Al uren voor de show kwamen de hongerigsten hun territorium afplassen. Met een kleurige plakband en krijt bakenen ze hun plek af. Enkele minuten voor de show komt de meute aan. Als in een emmer vol krabben proberen ze hun plaatsje te bemachtigen. Zij die het vroegst komen, hebben de beste plaats om hun seriewerkbeelden te maken. Statieven porren, en een gemeende „sorry” voorkomt nog net een handge- ►

► meen. De wet van de sterkste op drie vierkante meter ongeschaafd hout.

Even later wordt het publiek tot de zaal toegelaten. De belangrijkste gasten worden naar de voorste rij gebracht. De toeloop maakt snel duidelijk dat het kijkersaantal de verwachtingen ruim zal overstijgen. De rijen zitplaatsen blijken al gauw verzadigd en velen zullen zich met een staanplaats moeten tevredenstellen. Niet alleen de enthousiaste modeliefhebbers en Aziatische inkopers strijken hier neer, maar ook dames en heren met erg exuberante outfits en sterallures die Monegaskische prinsessen zouden doen blozen: de journalisten die er hipper uitzien dan de meest trendy ontwerper onderlijnen zo hun zelfverklaarde belangrijkheid in de periferie van de modewereld. Hun artikelen in bladen met ronkende namen beslissen straks over leven en dood van een carrière. Het is al een succes wanneer jonge ontwerpers ze op hun show zien verschijnen. De gehaate pr-mensen spa-

In de schijnwerpers van de roem: de show is net afgelopen én enthousiast onthaald.

In twaalf intense minuten wordt maandenlang hartstochtelijk zwoegen gesublimeerd tot een boeket van schoonheid en hedendaagse gratie.

ren dan ook kosten noch moeite om de hoogheden van de lifestylepers gunstig te stemmen. Want wat zij gaan publiceren is goud waard. „De ironie is dat degenen die zichzelf nooit creatief hebben moeten bewijzen, hier met de meeste kapsones rondlopen en vanuit hun ivoren toren oordelen over de designers die zich telkens opnieuw volledig geven”, merkt een nuchtere modestudent op.

Voor de leeuwen

Geactualiseerde reggaemuziek dreunt door de zaal. Caribische noten in een repetitieve loop waaronder de dj een zware dreun plaatst. UB40's zang wordt beperkt tot één zin: „Don't break my heart.” Die zet meteen de toon en bouwt de verwachtingen op. Het licht gaat aan en het eerste meisje verschijnt, snel gevolgd door een tweede en een derde. Allen zijn ze omgetoverd tot eighties-krullenbollen. De soepele stoffen draperen zich bij iedere stap opnieuw rond de perfecte lichamen. De wijde jurken, flinterdunne tunieken en pofbroeken accentueren bij elke beweging een ander stuk van hun poppenfiguur. Ongekunstelde frisheid op een warme zomeravond vol melancholie naar verloren onschuld, dat is wat Christian in zijn creaties heeft geïnspireerd. De sfeer lijkt zo wegge-

op de ongekunstelde amateur-modellen. In twaalf intense minuten wordt het maandenlange hartstochtelijk werken van deze jonge hond en zijn medewerkers gesublimeerd tot een boeket van schoonheid en hedendaagse gratie. En de finale wordt bekroond met een luid applaus en enthousiaste kreten.

Nog tijdens de ovatie reppen de meest gehaaste journalisten zich naar de coulissen, waar Christian ze één na één met zijn bescheiden présence te woord staat. Een journaliste die probeerde voor te steken wordt door een medewerker terechtgewezen. „Wie denken ze wel dat ze zijn”, briest ze, en stormt furieus de coulissen uit.

„Deze show was nooit mogelijk geweest zonder de onbaatzuchtige hulp van zovelen uit de Antwerpse modewereld”, zegt vader Wijnants. „Niet alleen de mensen die hier zijn maar ook nog al degenen die bij de maanden voorbereiding en promotie betrokken waren.” De zaal is herleid tot een slagveld. En daar waar zonet nog de beau monde zat, liggen nu verfrommelde papieren zakdoekjes, een half opgegeten boterham bij een klokhuis of lege bekertjes in eigen nat. De eerste modellen verlaten al de zaal in hun spijkerbroek en sportschoenen van deze ochtend. Papa is duidelijk nagenietend de verduisterde zaal aan het overschouwen. De nieuwe Antwerpse belofte heeft de verwachtingen ingelost. „Keut mo goe”, zucht vader Wijnants met enige trots, voor hij achter het gordijn verdwijnt. Twaalf minuten en vierendertig seconden wijst mijn chronometer. Een seizoen is kort in de modewereld. ■